

bärplockande polack

Det var kallt, en ganska grå dag. Buskarna stod tomma och allt de kunde se var tomma plånböcker.

Säsongen var snart slut och det betydde inget mera jobb, inga mer pengar.

Allt han kunde se framför sig var hans familjs ledsna, hungriga blickar.

Han hade åkt till Sverige med en gnutta hopp, om lycka. Men när han stod där i skogen, frusen, blöt och med kladdiga händer så kände han inget hopp överhuvudtaget. Han hade återigen gett upp. Han började vandra sakta framåt utan något speciellt mål, bara för att gå.

Länge och långt gick han och tillslut visste han inte alls vart han befann sig. Inte en människa inom synhåll, bara gröna lummiga granar, tomma sönderplockade ris och så han själv. Han hörde sina fotsteg, grenar som knäcktes under honom. Han började lyssna på sina rytmiska steg och började gå fortare och fortare, han nästan småsprang. Han lyfte blicken och såg sig omkring, såg på alla träd, lyssnade på alla ljud och kom på sig själv att säga adjö till allt inombords. Han blickade långt fram som om han sprang emot ett mål och plötsligt såg han något blått skymta fram mellan träden. Han rusade fram och stannade plötsligt och såg, lycka. Ris fulla av blå lycka.

Han tittade sig omkring, inte en själ i närheten. Han memorerade allt runtomkring. Försökte komma ihåg vägen dit. Så började han springa längs stigarna, fort mellan granarna. Tillbaka till de andra. Omtänksam som han var tänkte han på de andra med sina familjer med ledsna ögon. Han sprang och sprang på sina stela ben och inom sig fann han ett sorts välmående som han inte känt på länge. Han visste inte om han var på rätt väg men känslan av välbefinnande fick honom att fortsätta.

Pulsen hade aldrig varit så hög och hans hjärta slog så fort. För sina barn, sin fru, och för de andra. Plötsligt högg det till i bröstkorgen och han stannade tvärt. Han kände sig oerhört illamående. Satte sig ner på huk med huvudet vilande på sina knän.

Det fantastiska välmåendet hade förvandlats till något fruktansvärt. Han stirrade på sina händer. Skitiga och fläckiga av sönderklämda bär. Han la sig ner och tittade upp på himmelen, kände hur det duggade på hans kinder, slöt sina ögon och sa till sig själv att nu borde jag tänka på min familj. Men allt som snurrade runt i huvudet var att här skulle han dö, ensam. En bärplockande polack med tom plånbok.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren LaPetiteRobeNoire med Poeter.se id #18096 innehar upphovsrätten